

[Hanne Reintoff.]

nomi i samfundet og vel at mærke standsede den ved indgreb, hvor misbruget foregår, og ikke hos lønmodtagerne, der hver gang bliver ofre for andres merforbrug og andres fejldispositioner.

Som det endog er gået op for smedeforbundets formand, der omtalte det på LOs repræsentantskabsmøde, har det kommunistiske parti anvist sådanne veje, og det er vel at mærke veje, der har været peget på gennem år, og som man har arbejdet med at finde politiske udveje for. Det er ikke et økonomisk program, der med lynets hast er opfundet til et pressemøde efter en opsang fra et enkelt fagforbund.

Vi har anvist klare alternativer. Vi har gjort opmærksom på, at vi må føre en økonomisk politik, der direkte tager sigte på at bringe landets import ned på et niveau, der svarer til vore realistiske muligheder for valutaindtjening, med andre ord en direkte importkontrol, hvis umiddelbare formål må være at frasortere alle importønsker, der ikke tjener vore virkelige økonomiske behov. Det gælder både de typiske luksusvarer og import af maskiner og andre investeringsvarer, hvis primære formål udelukkende er at skaffe erhvervslivet ekstraordinære afskrivningsmuligheder, mens produktions- og produktivitetsformålet er underordnet.

Importkontrollen må derfor knyttes sammen med en investeringskontrol, der kan hindre, at ikke blot landets valutabeholdninger, men også de hjemlige produktionsressourcer anvendes til fidusinvesteringer uden samfundsøkonomisk betydning. Hertil hører effektive indgreb over for det faktisk legale skattesnyderi, der foregår i form af mulighederne for ekstraordinære afskrivninger og investeringer, ligesom der selvfølgelig som sagt mange gange i denne sal må gribes ind over for det illegale skattesnyderi.

Lad mig i den forbindelse sige, at vi under ingen omstændigheder kan støtte den pludseligt opdukkede pseudohumane indstilling hos finansministeren, at der skal gives særlig amnesti til de skattesnydere, der nu gennem år har bedraget samfundet og deres medborgere. Må jeg også sige, at man kan undre sig noget over at se et socialdemokratisk forslag om en hårdere beskatning på ejerlejligheder fremsat et kvarter efter, at lovforslaget om

ejerlejligheder er vedtaget, uden at man havde set noget ændringsforslag ved den lejlighed. Det virker faktisk lidt komisk.

Vi har også peget på, at det må hindres, at der opstår efterspørgselsmuligheder uden om den løbende produktion og den i forbindelse hermed rimelige og nødvendige kreditgivning. Derfor må der gribes radikalt ind over for enhver form for grund- og kapitalpekulation, og der må gås nye veje med hensyn til vor udenrigshandel. OECDs sidste rapport viser med al ønskelig tydelighed, at vore eksportmuligheder til de traditionelle markeder er begrænsede, og at vor handel, ikke mindst med Vesttyskland, der ustandselig påfører os angreb på vor valuta, nødvendiggør disse veje. Vi har peget på mulighederne, og andre har peget på mulighederne for øget handel med den tredje verden og med de socialistiske lande. Det er principielt afgørende, at der kommer en omlægning af den hidtil førte økonomiske politik og handelspolitik, så vi kommer bort fra at lade de besiddende og spekulanterne bortøde samfundets økonomiske værdier, mens lønmodtagerne må betale for det.

At regeringen fører ensidig klassepolitik tør også siges at være bekræftet, når man ser de overgreb, der langs ad vejen er sket mod lønmodtagernes interesser. Regeringen truer med indgreb i arbejdsmarkedets fri forhandlingsret, men må vel vide, at det absolut vil blive mødt med protest. Vi har fremsat et forslag om arbejdsrettens afskaffelse, fordi denne domstol virker som en ensidig klassesdomstol, der ved sin uhyrlige brug af bodssystemet — de sidste dages domme taler for sig selv, også arbejdernes reaktion — søger at hindre arbejderbevægelsen i at bruge strejke som effektivt våben. At dette våben er nødvendigt, turde regeringens end ikke tilslørede hensigter om at stå i vejen for en normal og nødvendig lønforbedring klart at vise. Forslaget om afskaffelse af arbejdsretten har fået stærk opbakning fra fagbevægelse og arbejdspladser. Her i folketinget har der været repræsentanter for 50.000 arbejdere for at støtte det, og det bliver med regeringens planer ekstra aktuelt og nødvendigt. Vi vil selvfølgelig genfremsætte det til efteråret, og det vil da blive bakket endnu stærkere op.

Det vil også ligge klart, at i en overenskomstsituation som den forestående vil en